

Practice Pan

Latin Кириллица Ελληνικά

About Practice Pan

Practice Pan offers an extended character set, which supports languages that use Cyrillic and Greek alphabets, in addition to those which use the Latin alphabet. It provides accurate and genuine letterforms created for international communication.

Practice is a significant outcome of François Rappo's constant and evolving design practice which is anchored in the research of typographic paradigms. In the development of serif typography, Practice introduces a new perspective with an unprecedented sharpness.

While its architecture revisits the elegance of Renaissance typography, an innovative calligraphic drawing was achieved to reach a crisp digital identity. Practice is a serif typeface characterized by elegant letter proportions and sharp serifs with carefully orchestrated details. The precise texture of Practice is outstanding, both on paper and on screen. The optical balance of the text rhythm offers an excellent legibility with a contemporary aesthetic.

→ Released in 2022

Designed by François Rappo

François Rappo lives and works in Lausanne, Switzerland. Rappo studied graphic design in the early 1980s at the École cantonale des beaux arts (ECBA) in Lausanne, where he specialized in typography. After years of graphic design practice in both the cultural and the corporate fields, he became active in design education.

Since the mid-1990s, he teaches editorial and type design at the École cantonale d'art de Lausanne (ECAL), where he established the art direction master's degree program in 2009, which became the type design master's degree program in 2016. Additionally, Rappo frequently lectures about his typographic practice in Europe, Russia, and the USA.

From 2001 to 2007, he was the president of the jury for The Most Beautiful Swiss Books competition. He was awarded the prestigious Jan Tschichold Prize in 2013 for his outstanding achievement in editorial design through his influential typeface designs.

Practice Display Regular
272 pt

Pra

Practice Regular/Italic
120 pt

Aa Aa

Practice Book/Italic
120 pt

Aa Aa

Practice Semibold/Italic
120 pt

Aa Aa

Practice Bold/Italic
120 pt

Aa Aa

Practice Extrabold/Italic
120 pt

Aa Aa

Practice Balck/Italic
120 pt

Aa Aa

ctiC

Practice Pan Regular

Practice Pan Italic

Practice Pan Book

Practice Pan Book Italic

Practice Pan Semibold

Practice Pan Semibold Italic

Practice Pan Bold

Practice Pan Bold Italic

Practice Pan Extrabold

Practice Pan Extrabold Italic

Practice Pan Black

Practice Pan Black Italic

Uppercase	ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ
Lowercase	abcdefghijklmnopqrstuvwxyz
Small Capitals	ABCDEF GHIJK LMNOPQ RSTUVW XYZ
Standard Punctuation	.,:;...--__ _()[]{}!¿?‘’“”„,,«»<>*"/\ '••@
Symbols	&%‰®©™°§¶*†‡#Nº
Standard Ligatures	fi fl ff fb fhfj fk ft ffi ffl ffb ff tt Th TT
Discretionary Ligatures	ctstsp
Historical Ligatures	f fi fl ff lb lk lp lt ffi fl
Lining Figures	0123456789
Oldstyle Figures	o123456789
Slashed Zero	0o
Mathematical Symbols	+ − ± × ÷ = ≠ ∼ < > ≤ ≥ ¬ ∞ μ ∫ Ω ∂ Δ Π Σ √ ∕
Currencies	\$ ¢ £ € ¥ ₣ ₧
Fractions	¼ ½ ¾ ⅓ ⅔ ⅛ ⅜ ⅝ ⅞ ¹²³⁴⁵⁶⁷⁸⁹⁰
Numerators	H0123456789abcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,()[]+-=
Denominators	H0123456789abcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,()[]+-=
Superscript/Superiors	H0123456789abcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,()[]+-=
Subscript/Inferiors	H0123456789abcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,()[]+-=
Ordinals	H ^{ao}
Arrows	← ↑ → ↓ ↖ ↗ ↘ ↙
Accented Uppercases	À Á Â Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ ç è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ ÿ
Accented Lowercases	à á â ã ä å æ ç è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ ÿ
Accented Small Capitals	À Á Â Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ñ Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ ç è é ê ë ì í î ï ñ ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ ÿ
Stylistics Alternates	p & Qq Kkk ЖжЖ КкК Жжж Жжж Жжж Ккк

Uppercase Cyrillic	АБВГДЕЁЖЗИЙКЛМНОПРСТУ ФХЦЧШЩЪЫЬЭЮЯЉЊѢѤѦ
Lowercase Cyrillic	абвгдеёжзийклмнопрсту фхцчшщъыьэюяљњѣђћѧ
Bulgarian [ss03]	ДЖКЛАФбгджзуй̀кленмцшщъю
Serbian [ss04]/[ss05]	Ђ ђǝɳтии
Additional Uppercase Cyrillic	Ж́ГҜК̅К̆НӨӨІӀΥҮӰӲӴӶӸӺӼ ҬҮҰҲҶҸҾҿһҽҿҿҿҿҿҿҿҿҿ
Additional Lowercase Cyrillic	ж́гҟк̇к̈нөөіӁυүӃӄӆӈӊӌ ҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭҭ
Small Capitals Cyrillic	АБВГДЕЁЖЗИЙКЛМНОПРСТУ ФХЦЧШЩЪЫЬЭЮЯЉЊѢѤѦ
Additional Small Capitals Cyrillic	Ж́ЙЖ́ГҜК̅К̆НӨӨІӀΥҮӰӲӴӶӸӺӼ ҬҮҰҲҶҸҾҿһҽҿҿҿҿҿҿҿҿҿ

Uppercase Greek	ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΑΜΝΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ ΆΈΗΪΌΥΰΩ
Lowercase Greek	αβγδεζηθικλμνξοπρσςτυφχψω άέήίϊΐούϋϗώ
Small Capitals Greek	ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΑΜΝΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ ΆΈΗΪΌΎΰϊϗώ

Language Support	Afrikaans, Albanian, Asu, Azerbaijani, Bashkir, Basque, Belarusian, Bemba, Bena, Bosnian, Breton, Bulgarian, Buriat, Catalan, Chechen, Chiga, Colognian, Cornish, Croatian, Czech, Danish, Dutch, Embu, English, Esperanto, Estonian, Faroese, Filipino, Finnish, French, Friulian, Galician, Ganda, German, Greek, Gusii, Hungarian, Icelandic, Inari Sami, Indonesian, Irish, Italian, Jola-Fonyi, Kabuverdianu, Kalaallisut, Kalenjin, Kamba, Kazakh, Kikuyu, Kinyarwanda, Latvian, Lithuanian, Lower Sorbian, Luo,	Luxembourgish, Luyia, Macedonian, Machame, Makhuwa-Meetto, Makonde, Malagasy, Maltese, Manx, Mari, Meru, Mongolian, Morisyen, North Ndebele, Northern Sami, Norwegian Bokmål, Norwegian Nynorsk, Nyankole, Oromo, Ossetic, Polish, Portuguese, Quechua, Romanian, Romansh, Rombo, Rundi, Russian, Rwa, Samburu, Sango, Sangu, Scottish Gaelic, Sena, Serbian, Shambala, Shona, Slovak, Slovenian, Soga, Somali, Spanish, Swahili, Swedish, Swiss German, Taita, Tajik, Tatar, Teso, Turkish, Uighur, Ukrainian, Upper	Sorbian, Uzbek, Volapük, Vunjo, Walser, Welsh, Western Frisian, Zulu
------------------	--	---	--

Optimo Pan European
Character Set

- Adobe
 - Adobe Latin-1
 - Adobe Cyrillic-1
 - Adobe Greek-1
- Apple Macintosh
 - MacOS Roman (Standard Latin)
 - MacOS Central European Latin
 - MacOS Croatian
 - MacOS Cyrillic
 - MacOS Greek
 - MacOS Iceland
 - MacOS Romanian
 - MacOS Turkish
- ISO 8859
 - 8859-1 Latin-1 Western European
 - 8859-2 Latin-2 Central European
 - 8859-3 Latin-3 South European
 - 8859-4 Latin-4 North European
 - 8859-5 Latin/Cyrillic
 - 8859-9 Latin-5 Turkish
 - 8859-10 Latin-6 Nordic
 - 8859-13 Latin-7 Baltic Rim
 - 8859-15 Latin-9
 - 8859-16 Latin-10 South-Eastern European
- Microsoft Windows
 - MS Windows 1250 Central European Latin
 - MS Windows 1251 Cyrillic
 - MS Windows 1252 Western (Standard Latin)
 - MS Windows 1253 Greek
 - MS Windows 1254 Turkish Latin
 - MS Windows 1257 Baltic Latin
- Encoded Glyphs
 - Basic Latin
 - Latin-1 Supplement
 - Latin Extended-A
 - Latin Extended-B
 - Latin Extended Additional
 - Greek and Coptic
 - Cyrillic

OpenType Features

 All Caps [cpsp]

 Case Sensitive Forms [case]

This function formats the text in upper-case and adjusts spacing between all capital letters. It also applies the ‘Case Sensitive Forms’ feature which replaces certain characters with alternates that are better suited for all capital text, especially related to punctuation.

OFF

All Caps

(278) «Practice»
hi@xyz.ch

H@!|()[]{};i<>«»-—.—.

ON

ALL CAPS

(278) «PRACTICE»
HI@XYZ.CH

H@!|()[]{};i<>«»-—.—.

 Tabular Lining Figures [tnum–lnum]

 Proportional Lining Figures [pnum–lnum]

 Tabular Oldstyle Figures [tnum–lnum]

 Proportional Oldstyle Figures [pnum–lnum]

This typeface includes lining and oldstyle figures available in tabular or proportional spacing formats. Lining figures have an invariable height comparatively to oldstyle figures who have varying ascenders, descenders and x-height. For contexts in which numbers need to line up such as columns or tables, the tabular setting is perfectly adapted as all numerals width is uniformized. Proportional setting generates numerals suitable for text; each number has an appropriate width based on its shape.

H0123456789
H0123456789
H0123456789
H0123456789

H0123456789
H0123456789
Ho123456789
Ho123456789

 Contextual Alternates [calt]

This feature adapts the position of a glyph after its surrounding context. For instance, a dash placed between two uppercase letters or numbers will be replaced by an uppercase version of the dash, slightly higher. This feature is usually active by default in Adobe applications.

A-B-C—D 1-2

A-B-C—D 1-2

 Standard Ligatures [liga]

Standard ligatures replaces a sequence of characters with a single ligature glyph, they are designed to improve kerning and readability of certain letter pairs.

fi fl ff fb fj fk ft
ffi ffl ffb fft tt Th TT

fi fl ff fb fj fk ft
ffi fl ffb fft tt Th TT

 Fractions [frac]

With this feature, any numbers separated by a slash will automatically turn into a fraction. To fit in fraction configuration, numerals have been designed smaller and their weights have been adjusted to suit the typeface.

1/2 1/3 2/3 1/4
3/4 3/8 5/8 7/8

1/2 1/3 2/3 1/4
3/4 3/8 5/8 7/8

 Ordinals [ordn]

This feature replaces any letter following a numeral with its matching superior letters. French language uses the ordinal indicators such as ‘er’ for 1er premier, while Spanish, Portuguese and Italian require the feminine and masculine ordinals ‘a,’ ‘o’ for 1º, 1ª. Ordinals are designed to match the weight of the typeface.

2a 2o 1er

2ª 2º 1er

 Slashed Zero [zero]

Originally created to avoid the confusion between the ‘0’ and the ‘O’, this feature substitutes all zeros in a selected text by a slashed form of the zero.

0 o

0 o

 Numerators [numr]

This feature substitutes glyphs with their matching smaller alternates. The numerators are the same glyphs that are used to create fractions, their vertical position remains within the capital letters height. These glyphs are reduced in size and designed slightly heavier to keep them consistent with the rest of the font.

H0123456789–+=
Habcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,()[]

H⁰123456789–+=
H^abcdefghijklmnop
H^qrstuvwxyz.,()[]

 Denominators [dnom]

This feature substitutes glyphs with their matching smaller alternates and low position glyphs. The denominators are the same glyphs that are used to create fractions, their vertical position remains within the base line. These glyphs are reduced in size and designed slightly heavier to keep them consistent with the rest of the font.

H0123456789–+=
Habcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,()[]

H₀123456789–+=
H_abcdefghijklmno
H_pqrstuvwxyz.,()[]

 Superscript/Superscripts [sup]

This feature substitutes glyphs with their matching smaller alternates which are set slightly above the height of the capital letters. These glyphs are reduced in size and designed slightly heavier to keep them consistent with the rest of the font.

H0123456789–+=
Habcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,()[]

H⁰123456789–+=
H^abcdefghijklmnop
H^qrstuvwxyz.,()[]

 Subscript/Inferiors [subs]

This feature substitutes glyphs with their matching smaller alternates which are set slightly below the baseline. These glyphs are reduced in size and designed slightly heavier to keep them consistent with the rest of the font.

H0123456789–+=
Habcdefghijklmnopqrstuvwxyz.,()[]

H₀123456789–+=
H_abcdefghijklmnop
H_qrstuvwxyz.,()[]

Stylistic Set 7 [ss07]

This feature replaces glyph(s) with font specific stylistic alternate(s).

Stylistic Set 6 [ss06]

This feature activates alternate lowercase positioning of mathematical symbols.

Stylistic Set 20 [ss20]

This feature substitutes the letter “x” into the multiplication sign.

Stylistic Set 3 [ss03]

This feature activates alternative letters used in Bulgarian language.

Stylistic Set 4 [ss04]

This feature activates the alternative “be” letter used in Serbian language.

Stylistic Set 5 [ss05]

This feature activates alternative italic letters used in Serbian language.

Discretionary Ligatures [dlig]

This feature activates discretionary ligatures, all other designed ligatures that are not classified as standard ligatures.

Small Caps [smcp]

All Small Caps [c2sc]

This feature formats the text from lowercase or uppercase to small caps. It uses alternate characters for punctuation which are lowered and adjusted to small caps. Depending on the software used, lowercase may be affected only when a word starts with a capital.

Stylistic Set 1 [ss01]
Alternate p

This feature replaces glyph(s) with stylistic alternate(s).

Stylistic Set 2 [ss02]
Alternate β θ κ

This feature replaces glyph(s) with stylistic alternate(s).

Stylistic Set 8 [ss08]
Ampersand alternate

This feature replaces glyph(s) with stylistic alternate(s).

s
si sl ss sb sk sp st ssi ssl

4–7×8 up+down
H+±×÷–=≈≠≤≥¬∞

32x50 cm

ДЛФ
вгджзиййкл
птцшщю

б

бгднмиш

-> <-
ct sp st

Small Capital
ALL SMALL
abcdefghijklmn
opqrstuvwxyz
()[]{}!;?&

p

β θ κ

⌘

f

fi fl ff fb fk fp ft ffi fl

4–7×8 up+down
H+±×÷–=≈≠≤≥¬∞

32×50 cm

ДЛФ
вгджзиййкл
птцшщю

б

бгднмиш

→ ←
ct sp st

Small Capital
ALL SMALL CAPITAL
ABCDEFGHIJKLMN
OPQRSTUVWXYZ
()[]{}!;?&

P

β θ κ

&

ss09

Stylistic Set 9 [ss09]
Alternate к ж қ љ ж̣ ж̣́ К Ж Қ љ́

This feature activates the alternative “be” letter used in Serbian language.

ss10

Stylistic Set 10 [ss10]
Alternate Q

This feature replaces glyph(s) with stylistic alternate(s).

К Ж Қ љ ж̣ ж̣́ Ќ
к ж қ љ ꝛ ꝛ́ Ꝟ
К Ж Қ љ ж̣ ж̣́ Ќ

Q q

К Ж Қ љ ж̣ ж̣́ Ќ
к ж қ љ ꝛ ꝛ́ Ꝟ
К Ж Қ љ ж̣ ж̣́ Ќ

Q q

Practice Pan Regular
60 pt

The car was a boxy late mod- el Ford sedan,

Practice Pan Regular
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops

Practice Pan Regular
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. “You like the car?” Perry asked. “It’s all right,” I said, my eyes ahead. “I’ve never been much of a Ford man.” Perry shifted in his bucket, “You know something about cars? For city cruising, it’ll do.” I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it

Practice Pan Regular
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. “You like the car?” Perry asked. “It’s all right,” I said, my eyes ahead. “I’ve never been much of a Ford man.” Perry shifted in his bucket, “You know something about cars? For city cruising, it’ll do.” I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of ac-

tivity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn’t pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. “Cement,” he said. It’s not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don’t even remember the event. It’s a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side Park. The following day, my dog was dying. I brought her water and food and placed them near her, stood watching intently—but she didn’t move. The saliva kept

Архитектура НОВОЕ здание ПУТЕВОДИТЕЛЬ

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строятся все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ваны, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только

что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыню, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полки, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошествовать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное здание—и это как раз театр, Театр на Таганке. В банях же кирпич удастся пробить под флагом революционного цве-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα

της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραφε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθισε στο πάνο και το μελοποίησε. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Ένα μεγάλο μουσικό έργο, που και τον δρόμο του νέου ελ-

Practice Pan Italic
60 pt

*The car was a
boxy late mod-
el Ford sedan,*

Practice Pan Italic
24 pt

*The car was a boxy late model Ford sedan,
white over black, innocuous bordering on in-
visible, and very fast. It had been a
sheriff's vehicle originally bought at an auc-
tion in Tennessee, and further modified for
speed. Perry and I listened to the big engine
idle, checked the dual scoops on the hood.*

Practice Pan Italic
12 pt

*The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on in-
visible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in
Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle,
checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high
school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've nev-
er been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about
cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thir-
ty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among oth-
er islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky
passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yel-
low for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was
a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill*

Practice Pan Italic
6 pt

*The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on
invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auc-
tion in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big en-
gine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the
road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes
ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know
something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale,
New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the
bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale
navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like
itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old
days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of
the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make
lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there.
It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up
through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York,
the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of ac-
tivity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in in-*

*creasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and
in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main
Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay
for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily
died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early sum-
mer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the
front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust,
which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy.
It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white
slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because
that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy,
and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old
one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been
plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side
Park. The following day, my dog was dying. I brought her water and food and placed
them near her, stood watching intently—but she didn't move. The saliva kept coming
from the edges of her mouth. I stood by the window, thinking: it isn't fair... I've nev-
er been religious, but that night, I prayed. The car was a boxy late model Ford sedan,*

Архитектура новое здание путеводитель

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту),

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектиру-

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солариумы и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека

проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полки, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошептывать в лоджии... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное здание—и это как раз театр, Театр на Таганке. В банях же кирпич удастся пробить под флагом революционного цвета Пресни. Но это все для отвода глаз, вдохновляется Андрей Таранов архитектурой

Practice Pan Italic
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Practice Pan Italic
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε

Practice Pan Italic
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόνντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων. τα γεγονότα που συμβαί-

Practice Pan Italic
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόνντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορ-

μί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαιψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωδέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίχη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραφε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθησε στο πιάνο και το μελοποίησε. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Ένα μεγάλο μουσικό έργο, που και τον δρόμο του νέου ελληνικού τραγουδιού χαράζει και αγαλιμάζεται από τον ελληνικό λαό. Ιδιαίτερα τα χρόνια της δικτατορίας ακούγεται σε κάθε αγωνιστική εκδήλωση και κινητοποίηση. Έτσι, ένας

Practice Pan Book
60 pt

The car was a boxy late mod- el Ford sedan,

Practice Pan Book
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops

Practice Pan Book
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. “You like the car?” Perry asked. “It’s all right,” I said, my eyes ahead. “I’ve never been much of a Ford man.” Perry shifted in his bucket, “You know something about cars? For city cruising, it’ll do.” I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it

Practice Pan Book
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. “You like the car?” Perry asked. “It’s all right,” I said, my eyes ahead. “I’ve never been much of a Ford man.” Perry shifted in his bucket, “You know something about cars? For city cruising, it’ll do.” I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a

point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn’t pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. “Cement,” he said. It’s not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don’t even remember the event. It’s a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side Park. The following day, my dog was dying. I brought her water and food and placed them near her, stood watching intently—but she didn’t

Архитектура новое здание путеводитель

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком

мосту) архитектором в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет.

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только

что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полки, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках пошествовать в лоджии. «Не в театре, говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное здание—и это как раз театр, Театр на Таганке. В банях же кирпич удастся пробить под флагом революционного цве-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μη-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυ-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωποτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός

από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραδιέται από φωτορεπόρτερ που θρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα θιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκασε μαζί με άλλα απαγορευμένα θιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος θρυσκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραφε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με διήγη του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθισε στο πάνο και το μελοποίησε. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Ένα μεγάλο μουσικό έργο, που και

The car was a boxy late model Ford sedan,

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood.

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this

point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side Park. The following day, my dog was dying. I brought her water and food and placed them near her, stood watching intently—but she didn't move. The saliva kept coming from the edges of her mouth. I stood by the window, thinking: it isn't fair... I've never been religious, but that night, I prayed.

Архитектура новое здание путеводитель

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту),

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, сауны и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека

проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на экраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полки, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чайной в руках прохлестывать в лоджии... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное здание—и это как раз театр, Театр на Таганке. В банях же кирпич удастся пробить под флагом революционного цвета Пресни. Но это все для отвода глаз, вдохновляется Андрей

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας half-tone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόνντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας half-tone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί

πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του “Ριζοσπάστη”, αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο “Ριζοσπάστη” συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος “Επιτάφιος”, που ο “Ριζοσπάστης” δημοσίευσε με τον τίτλο “Μοιρολόι”. Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώ της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλείσει στη σοφίτα του και έγραφε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθησε στο πιάνο και το μελοποίησε. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Ένα μεγάλο μουσικό έργο, που και τον δρόμο του νέου ελληνικού τραγουδιού χαράζει και αγκαλιάζεται από τον ελληνικό λαό. Ιδιαίτερα τα χρόνια της δικτατορίας ακούγεται σε κάθε αγωνιστική

Practice Pan Semibold
60 pt

The car was a boxy late model Ford sedan,

Practice Pan Semibold
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual

Practice Pan Semibold
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lum-

Practice Pan Semibold
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace.

All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side Park. The following day, my dog was dying. I brought her water and food and placed them near

Архитектура новое здание путеводитель

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают рас-

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией вани, начинается казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комна-

те лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошептать в лоджии... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное здание—и это как раз театр, Театр на Таганке. В банях же

Practice Pan Semibold
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Practice Pan Semibold
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύμα-

Practice Pan Semibold
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο

Practice Pan Semibold
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικιοτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νε-

κρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαιγε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραψε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθισε στο πιάνο και το μελοποίησε. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Ένα με-

Practice Pan Semibold Italic
60 pt

*The car was a
boxy late mod-
el Ford sedan,*

Practice Pan Semibold Italic
24 pt

*The car was a boxy late model Ford
sedan, white over black, innocuous border-
ing on invisible, and very fast. It had been
a sheriff's vehicle originally bought at an
auction in Tennessee, and further modified
for speed. Perry and I listened to the big en-
gine idle, checked the dual scoops on the*

Practice Pan Semibold Italic
12 pt

*The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering
on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auc-
tion in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big en-
gine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the
road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes
ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know
something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale,
New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the
bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale
navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like
itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old
days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of*

Practice Pan Semibold Italic
6 pt

*The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous border-
ing on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at
an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the
big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on
the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said,
my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his buck-
et, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my child-
hood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan
Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a
silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among
blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it
lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one
who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one
year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of
Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city
had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm
May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a deli-
cious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and*

*settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings.
Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which re-
sembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather
would come in one day when the fall was over and would stay for the six following
months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would
make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my
fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step
rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which
gave his face a ghastly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was
just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate,
a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that
afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and
we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old
one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had
been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain
Side Park. The following day, my dog was dying. I brought her water and food and
placed them near her, stood watching intently—but she didn't move. The saliva
kept coming from the edges of her mouth. I stood by the window, thinking: it isn't*

Practice Pan Semibold Italic
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Practice Pan Semibold Italic
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол»

Practice Pan Semibold Italic
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет.

Practice Pan Semibold Italic
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией вани, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и па-

роходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полки, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошествовать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зоценко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное здание—и это как раз театр, Театр на Таганке. В банях же кирпич удаётся пробить под флагом революционного цвета Пресни.

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως

*Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις
όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία
αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά ερ-
γαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματι-
κότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασι-
κές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν
τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα*

*Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτε-
λούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας,
αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότη-
τα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι
δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της
τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανα-
κάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως
χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόνντ: «Η εί-
σοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας.
Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπο-
ρούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χω-
ριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δη-*

*Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία απο-
τελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικό-
τητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη
δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθ-
μό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με
την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φω-
τογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο
της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφί-
ας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμε-
νο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνη-
θισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν
δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυ-
ρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσώπων, τα γεγονότα που συμ-
βαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η
γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κό-
σμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη ερ-
γατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας
εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της*

*μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορε-
πόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην
πρώτη σελίδα του “Ριζοσπάστη”, αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποι-
ητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο “Ριζοσπάστη” συγκλονίζεται.
Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο
Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήμα-
τος “Επιτάφιος”, που ο “Ριζοσπάστης” δημοσίευσε με τον τίτλο “Μοιρολόι”. Μετά
έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα
αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού,
τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου,
στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα
σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν
στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμέ-
νος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλείσει στη σοφίτα του και έγραψε το
μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονί-
στηκε από τους στίχους, κάθισε στο πιάνο και το μελοποίησε. Το αποτέλεσμα εί-
ναι γνωστό. Ένα μεγάλο μουσικό έργο, που και τον δρόμο του νέου ελληνικού
τραγουδιού χαράζει και αγκαλιάζεται από τον ελληνικό λαό. Ιδιαίτερα τα χρό-*

Practice Pan Bold
60 pt

The car was a boxy late mod- el Ford sedan,

Practice Pan Bold
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual

Practice Pan Bold
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lum-

Practice Pan Bold
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the rever-

ie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side Park. The following day, my dog was

Архитектура новое здание путеводитель

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол»

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрифика-

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда те-

перь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и парочков». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полоч, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках проществовать в лоджии... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное здание—и

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μετα-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτο-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικότητων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη

Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του «Ριζοσπάστη», αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο «Ριζοσπάστη» συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος «Επιτάφιος», που ο «Ριζοσπάστης» δημοσίευσε με τον τίτλο «Μοιρολόι». Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίπαλα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραψε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθισε στο πιάνο και το με-

Practice Pan Bold Italic
60 pt

The car was a boxy late mod- el Ford sedan,

Practice Pan Bold Italic
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the

Practice Pan Bold Italic
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of

Practice Pan Bold Italic
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a

point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghastly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side Park. The following day, my dog was dying. I brought her water and food and placed them near her, stood watching intently—but she didn't move. The saliva

Архитектура новое здание путеводитель

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту),

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет.

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией вани, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и

Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошептать в лоджию... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное здание—и это как раз театр, Театр на Таганке. В банях же

Practice Pan Bold Italic
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Practice Pan Bold Italic
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα

Practice Pan Bold Italic
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόνντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι

Practice Pan Bold Italic
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόνντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας.

ας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρώι φιγουράρι στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραφε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθησε στο πιάνο και το μελοποίησε. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Ένα μεγάλο μουσικό έργο, που και τον δρόμο του νέου ελληνικού τραγουδιού χαράζει και αγκα-

Practice Pan Extrabold
60 pt

The car was a boxy late mod- el Ford sedan,

Practice Pan Extrabold
24 pt

The car was a boxy late model Ford se-
dan, white over black, innocuous bor-
dering on invisible, and very fast. It
had been a sheriff’s vehicle originally
bought at an auction in Tennessee, and
further modified for speed. Perry and I
listened to the big engine idle, checked

Practice Pan Extrabold
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bor-
dering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally
bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and
I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had
not seen one of those on the road since high school. “You like the car?” Perry
asked. “It’s all right,” I said, my eyes ahead. “I’ve never been much of a Ford
man.” Perry shifted in his bucket, “You know something about cars? For city
cruising, it’ll do.” I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles
north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among oth-
er islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigat-
ing a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like
itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan.

Practice Pan Extrabold
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous
bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle origi-
nally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed.
Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the
hood. I had not seen one of those on the road since high school. “You like
the car?” Perry asked. “It’s all right,” I said, my eyes ahead. “I’ve never been
much of a Ford man.” Perry shifted in his bucket, “You know something
about cars? For city cruising, it’ll do.” I spent my childhood in Riverdale,
New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which
sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhou-
ette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among
blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of popula-
tion, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering
town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by
the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you
may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was
a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up
through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy

New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities
begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentric-
ally grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique
in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a ther-
mometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would
come in one day when the fall was over and would stay for the six following
months. I prayed for my dead dog, but I didn’t pray when Emily died. God
would make an exception. He would let her into Heaven. In the early sum-
mer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting
on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered
in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. “Cement,” he said.
It’s not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don’t even re-
member the event. It’s a blank: a white slate, a black hole. I was able to date
the occasion with complete certainty because that afternoon I had been
sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quar-
reled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one.
Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had
been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in

Practice Pan Extrabold
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Practice Pan Extrabold
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол»

Practice Pan Extrabold
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как

Practice Pan Extrabold
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванны, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928

году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпяливающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на пол, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках проществовать в лоджии... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей посромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве

Practice Pan Extrabold
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Practice Pan Extrabold
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μετα-

Practice Pan Extrabold
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με

Practice Pan Extrabold
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικιοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία

απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που θρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραψε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική

Practice Pan Extrabold Italic
60 pt

The car was a boxy late mod- el Ford sedan,

Practice Pan Extrabold Italic
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual

Practice Pan Extrabold Italic
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lum-

Practice Pan Extrabold Italic
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious

sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghastly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side Park. The following day, my dog was dying. I brought her water and food and placed them

Архитектура новое здание путеводитель

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол»

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрифика-

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда те-

перь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и паровозов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы возлечь на полок, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках проществовать в лоджии... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного красного кирпича в Москве в эти годы строится только одно общественное зда-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μη-

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόνντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόνντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικοτήτων, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νε-

κρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Ριζοσπάστη", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Ριζοσπάστη" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Ριζοσπάστης" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαιψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραψε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίκης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθισε στο πιάνο και το μελοποίησε. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό. Ένα μεγά-

Practice Pan Black
60 pt

The car was a boxy late model Ford sedan

Practice Pan Black
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle,

Practice Pan Black
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. “You like the car?” Perry asked. “It’s all right,” I said, my eyes ahead. “I’ve never been much of a Ford man.” Perry shifted in his bucket, “You know something about cars? For city cruising, it’ll do.” I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan.

Practice Pan Black
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff’s vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. “You like the car?” Perry asked. “It’s all right,” I said, my eyes ahead. “I’ve never been much of a Ford man.” Perry shifted in his bucket, “You know something about cars? For city cruising, it’ll do.” I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm

May evening in the noisy and busy New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn’t pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. “Cement,” he said. It’s not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don’t even remember the event. It’s a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough

Practice Pan Black
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Practice Pan Black
24 pt

**Архитектура новое здание путе-
водитель, старое здание преснен-
ских бань в стиле модерн, нео-
жиданно изысканное для такого
жанра, выстроил в 190 0 году Иван
Машков, увенчав его, так же как и
главное свое детище (доходный дом**

Practice Pan Black
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же по-

Practice Pan Black
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 190 0 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванны, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отом-

рут. Зачем вообще баня, думает в 1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телевизоры страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы взлезть на полки, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках проществовать в лоджии... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста

Practice Pan Black
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Practice Pan Black
24 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυ-

Practice Pan Black
12 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρό-

Practice Pan Black
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας halftone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του, στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσιώσεων προσωποποιούνται, τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργα-

τική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του “ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ”, αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο “ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ” συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος “Επιτάφιος”, που ο “ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ” δημοσίευσε με τον τίτλο “Μοιρολόι”. Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίτυπα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλειστεί στη σοφίτα του και έγραψε το μεγάλο

Practice Pan Black Italic
60 pt

The car was a boxy late model Ford sedan

Practice Pan Black Italic
24 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked

Practice Pan Black Italic
12 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old

Practice Pan Black Italic
6 pt

The car was a boxy late model Ford sedan, white over black, innocuous bordering on invisible, and very fast. It had been a sheriff's vehicle originally bought at an auction in Tennessee, and further modified for speed. Perry and I listened to the big engine idle, checked the dual scoops on the hood. I had not seen one of those on the road since high school. "You like the car?" Perry asked. "It's all right," I said, my eyes ahead. "I've never been much of a Ford man." Perry shifted in his bucket, "You know something about cars? For city cruising, it'll do." I spent my childhood in Riverdale, New Jersey, thirty miles north from long, narrow Manhattan Island, which sits in the bay, among other islands, outcroppings, flatlands, like a silhouette of a right whale navigating a rocky passage; on the area map, among blank-faced formations, all like itself colored yellow for density of population, it lies like a smelt in a pan. In the old days, Riverdale was a lumbering town. No one who lived in it was out of sound of the big saws in the mill by the lake. Then one year there were no more logs to make lumber. But you may never have heard of Riverdale. Nothing happened really there. It was a small and ugly town. The city had come back to me in a dream. Rising up through the tranquil sleep of a warm May evening in the noisy and busy

New York, the reverie left in its wake a delicious sense of peace. All cities begin as a point of activity, usually a harbor, and settlement concentrically grows around this point in increasingly wider rings. Manhattan is unique in its shape and circumstances and in its growth, which resembled a thermometer. Riverdale had no center, just Main Street. Bad weather would come in one day when the fall was over and would stay for the six following months. I prayed for my dead dog, but I didn't pray when Emily died. God would make an exception. He would let her into Heaven. In the early summer of my fourteenth year a lorry pulled up outside our house. I was sitting on the front step rereading a comic. The driver came toward me, covered in a fine, pale dust, which gave his face a ghostly look. "Cement," he said. It's not that I was being shy. It was just that—well, for one, I don't even remember the event. It's a blank: a white slate, a black hole. I was able to date the occasion with complete certainty because that afternoon I had been sledding with my lifelong friend and enemy, Perry Boy, and we had quarreled, because his new Christmas sled would not go as fast as my old one. Snow was never heavy in our part of the world, but this Christmas it had been plentiful enough almost to cover the tallest spears of dried grass in Mountain Side

Practice Pan Black Italic
60 pt

Архитектура новое здание путеводитель

Practice Pan Black Italic
24 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол»

Practice Pan Black Italic
12 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так

Practice Pan Black Italic
6 pt

Архитектура новое здание путеводитель, старое здание пресненских бань в стиле модерн, неожиданно изысканное для такого жанра, выстроил в 1900 году Иван Машков, увенчав его, так же как и главное свое детище (доходный дом «Сокол» на Кузнецком Мосту), майоликовым панно. В 1980 году здание, мешавшее расширению улицы Красная Пресня, снесли, а на его месте мастерская Владимира Гинзбурга выстроила здание Венгерского торгпредства. Но утрату та же мастерская честно компенсировала новым зданием бань уже в другом конце улицы—с окном, почти таким же по форме, как то майоликовое панно с лебедями. Правда, размером оно в три раза больше, по краям не оплывает и вообще напоминает скорее круглые окна гаражей Мельникова и типографии Эль Лисицкого. В 1920-е, когда слово «гигиена» так же популярно, как «электрификация», бани переживают расцвет. Александр Никольский проектирует в Ленинграде громадные комбинаты по очищению тела и души, включающие в себя помимо бань бассейны, солярии и парки. Строится все, конечно, в урезанном виде, а потом, с экспансией ванн, начинает казаться, что бани и вовсе скоро отомрут. Зачем вообще баня, думает в

1928 году герой Маяковского, когда теперь у каждого «в комнате лето и Волга—только что нету рыб и пароходов». Следующие полвека проблема кажется закрытой, все чисто и опрятно, как пионеры на линейке, а бани строят редко и то лишь типовые. Но 1 января 1976 года оказывается, что «пошел в баню» это не только ругательство, но и традиция. «Сам процесс мытья, который в бане выглядит как торжественный обряд, в ванной—просто смывание грязи!»—банная субкультура вываливается на телеэкраны страны в виде четырех выпивающих философов, завернутых в простыни, как в тоги. И ровно такое же настроение у новых пресненских бань—римское. Здесь не смывают грязь, здесь торжественно ступают под арками, чтобы лечь на пол, затем погрузиться в просторный бассейн, а потом с чашей в руках прошептать в лоджии... «Не в театре,—говорю!»—возмущался в бане герой Зощенко, но здесь именно что театр. И пусть набор радостей поскромнее, чем в термах Каракаллы (кроме бань с бассейном, имеются чайный зал, пивной бар, парикмахерская и массажные комнаты), но движение к гармонии духа и тела—то же, что и у авангардиста Никольского. Кстати, из дефицитного

Practice Pan Black Italic
60 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις

Practice Pan Black Italic
24 pt

**Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις
όπως η γραφή έτσι και η φωτογρα-
φία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινω-
νιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα απο-
τελεσματικότητας, αφού πληρούν τις
τρεις βασικές διαστάσεις της επικοι-
νωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μετα-**

Practice Pan Black Italic
12 pt

**Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία
αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελε-
σματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας.
Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε με-
γάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γρα-
πτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρό-
μων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας half-tone, που
επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστο-
ρικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον
Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των
μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γε-
γονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογρα-**

Practice Pan Black Italic
6 pt

Πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις όπως η γραφή έτσι και η φωτογραφία αποτελούν κατ' εξοχήν επικοινωνιακά εργαλεία μεγάλης μάλιστα αποτελεσματικότητας, αφού πληρούν τις τρεις βασικές διαστάσεις της επικοινωνίας. Έχουν τη δυνατότητα να μεταδίδουν μηνύματα στο χρόνο, το χώρο και σε μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Οι δύο τελευταίες διαστάσεις επήλθαν για μεν το γραπτό λόγο με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και αργότερα των σιδηροδρόμων, για δε τη φωτογραφία με την ανακάλυψη της τεχνολογίας half-tone, που επέτρεψε την είσοδο της στον Τύπο. Όπως χαρακτηριστικά επισημαίνει η ιστορικός της φωτογραφίας Γκιζέλ Φρόντ: «Η είσοδος της φωτογραφίας στον Τύπο είναι ένα φαινόμενο πρωταρχικής σημασίας. Μεταβάλλει την οπτική των μαζών. Ως τότε ο συνηθισμένος άνθρωπος δεν μπορούσε παρά να βλέπει τα γεγονότα που συνέβαιναν δίπλα του. στο δρόμο ή στο χωριό του. Με τη φωτογραφία ανοίγει ένα παράθυρο στον κόσμο. Οι μορφές των δημοσίων προσωπικιοτήτων. τα γεγονότα που συμβαίνουν στην ίδια τη χώρα ή ακόμα και πέρα από τα σύνορα, γίνονται οικεία... Η γραπτή λέξη είναι αφηρημένη. Ενώ η εικόνα αντικατοπτρίζει με σαφήνεια τον κόσμο στον οποίο ζει ο καθένας μας». Το Μάη του 1936, λοιπόν, έχουμε μεγάλη εργατική αναταραχή και σε μία απεργιακή συγκέντρωση, στη

Θεσσαλονίκη, ένας εργάτης πέφτει νεκρός από τα χτυπήματα της αστυνομίας. Η φωτογραφία της μάνας που θρηνεί πάνω από το άψυχο κορμί του γιού της τραβιέται από φωτορεπόρτερ που βρέθηκε στο περιστατικό και την άλλη μέρα το πρωί φιγουράρει στην πρώτη σελίδα του "Εξοσπαστή", αλλά και άλλων αθηναϊκών εφημερίδων. Ο ποιητής Γιάννης Ρίτσος, βλέποντας τη φωτογραφία στο "Εξοσπαστή" συγκλονίζεται. Σύμφωνα με μαρτυρία του ίδιου του ποιητή, κλείνεται στη σοφίτα του, κάπου στο Νέο Κόσμο, και την άλλη μέρα έχει έτοιμα τα τέσσερα πρώτα μέρη του ποιήματος "Επιτάφιος", που ο "Εξοσπαστής" δημοσίευσε με τον τίτλο "Μοιρολόι". Μετά έγραψε και το υπόλοιπο ποίημα το οποίο και αποτέλεσε εκδοτική επιτυχία. Όσα αντίπα-πα δε είχαν απομείνει στα βιβλιοπωλεία και τις αποθήκες του εκδοτικού, τα έκαψε μαζί με άλλα απαγορευμένα βιβλία το καθεστώ της 4ης Αυγούστου, στις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Πολλά χρόνια μετά, το 1958, ο Ρίτσος στέλνει ένα σωθέν αντίτυπο στο νεαρό τότε συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι αναζητώντας το μουσικό του στίγμα. Όπως ο ποιητής συγκλονισμένος από τη δύναμη της φωτογραφίας είχε κλείσει στη σοφίτα του και έγραψε το μεγάλο αυτό ποίημα, έτσι και ο Μίχης, σύμφωνα με δική του μαρτυρία, συγκλονίστηκε από τους στίχους, κάθισε στο πιά-